

Sovičky na Kondorech

10. – 12. 11. 2023

Takže, jak bychom mohli jinak začít než srazem na městském vlakovém nádraží. Naše cesta tentokrát nesměřovala na chaloupku do Dvorců, nýbrž na Kondoří srub. Vlaku, který nás měl odvést do Rantířova, se o patnáct minut zpozdil, což neznačilo zrovna nejlepší začátek. Ale co se týče cesty na vytopenou chaloupku, zpoždění byl ten nejmenší problém.

Náročná dlouhá cesta po tmě mnohé skolila, ale naše skupinka ve předu poháněná Evičkou a Komárem a zezadu motivovaná Tondem s Fandem se úspěšně dotáhla jako sopel na místo určení. Po klasickém rozdělení do družinek a vybalení se jsme dole spořádali chleby s paštikou.

S plnými bříšky jsme zabili pár nevinných občanů při městečku Palermu a unaveni jsme padli do postelí, přičemž jsme během chvilky bez zbytečného povyku usnuli. Ráno se díky malému počtu dětí, tudíž menšímu povyku, vylézalo ze spacáků až kolem osmé hodiny ranní. Mezitím pár čilých dětí připravilo snídani, kterou jsme kvůli rozcvičce a ranní hyeně museli nechat na stole.

Po rozcvičce plné her na radar, pikolu atd. jsme si rychle vypucovali zuby a utíkali do chajdy na snídani. Po rohlících jako by se zaprášilo. Posílené děti hrály velkolepou hru na schovku na území km na km. Síly je při hře neopustily po celé dopoledne. Po dvanácté hodině přijelo občerstvovací auto s výborným kuřetem na paprice a těstovinami. Náš pán kuchař uvařil výbornou polévku, která nás po dopoledni stráveném venku příjemně prohřála.

Na aplikacích počasí však začala vyskakovat negativní zpráva, a to že má během hodiny začít pršet, spíše lejt. Jelikož je v letošním roce v plánu velké mešnické stezkové utkání, museli jsme potrénovat znalosti zvířat, rostlin, stromů, hradů-zámků, šifer a zručnosti střelné a uzlovací.

Pomocí azimutů se skupinky přemísťovaly od stanoviště ke stanovišti. Celou cestu byli poháněni deštěm, který na nás nakonec uskutečnil přepadovku. U roztopených kamen jsme usušili mokré oblečení a odebrali se nahoru na půdu na odpoledňák. I když se hrály hry, u kterých se nemá pomalu ani mluvit, dole byly cancátka pověšená na stropě v jednom pohybu. Jelikož pršelo, museli jsme špekoně opékat vevnitř v kamnech. S plnými pupky začaly děti pomalu odpadávat, až se všichni odebrali ke spánku.

Ráno při vstávání nás doprovázela mlha, která nám k rozkoukání moc nepomáhala. Po sladké snídani jsme se s batůžkami odebrali na cestu necestu. Naše tempo bylo vražedné, jelikož jsme ještě půl hodiny čekali na vlak na Rantířovském nádraží. Po příjezdu na jihlavské městské nádraží jsme rozdali cancátka a tradá domů na obídek.